

MARTINUS
INSTITUT

Kosmos

MARTINUS KOSMOLOGI

Martinus:

Længsel

Martinus:

Ægteskabet

Sven-Erik Rævdal:

Et epokegørende
verdensbillede

John Nielsen:

Hvad er meningen?

Egon Sørensen:

Tag det du kan bruge ...

**Spørg om
kosmologi:**

Hvad er meningen med
livet?

Julia Bäckmann:

Lidelserne er bare
skygger...

Olav Johansson:

Karma – et følsomt
emne

Martinus:

Naturen er et vældigt
kærtegn

Martinus Institut og
Martinus Center, Klint

© Martinus Idealfond 1963

Reg. 11

Et tidsskrift om Martinus' verdensbillede

Kære læser!

Da jeg var dreng, ønskede jeg mig en ny cykel og et armbåndsur. I dag er det nok andre ting, børn går og ønsker sig, men vi kan vel være enige om, at de ønsker sig noget. Altid ønsker børn sig noget. Og sådan er det hele livet igennem. Det er lysten, der sætter os i gang, og når den er tilfredsstillet, kan vi slappe af, indtil et nyt ønske melder sig på banen. Derfor er længsler og begær nok værd at undersøge nærmere. Det fortæller Martinus om i artiklen Længsel, hvor han fortæller, at vores længsel efter fred er begyndelsen til en helt ny epoke i menneskeheds historie. Og så er der ikke langt til at tænke på ægteskab og parforhold, hvor Martinus benævner den tid, vi lever i, som "de ulykkelige ægteskabers zone", – men hvor han også giver os anvisninger på, hvordan vi kan lære af denne erfaring i forbindelse med vores videre udvikling. Dermed er tonen slået an til de to artikler af Martinus, du vil få lejlighed til at studere på de næste sider.

Men hvem var denne Martinus? Det vil du også få svar på i artiklen "Et epokegørende verdensbillede". En ledetråd for hans forfatterskab var dette med lysten, der driver værket. Lysten, der består i at undgå smerte og ubehag. Du kender det fra din mave, når du rigtig er sulten. Det gælder bare om at få noget at spise. Men visse former for lidelser og ubehag er ikke så nemme at få has på. De kan være så pinefulde, at man undertiden spørger sig selv, hvad meningen dog kan være med dem. Er der i det hele taget en mening med vore

længsler og begær og de lidelser, vi kommer ud for?

I bladets faste spørgerubrik "Spørg om kosmologi" er der netop en læser, der beder om Martinus' svar på, hvad meningen med vort liv er. Og svaret rækker langt ud over vores hverdag og giver os svimlende tanker om vores evige udvikling. Men Martinus beroliger os. Det er ikke meningen, at vi skal kunne acceptere hele dette vældige verdensbillede på én gang. "Tag det af mit arbejde, du kan bruge, – og lad resten ligge", sagde han. Og det er netop titlen på en af bladets artikler.

Senere bliver vi af en anden forfatter nænsomt ført igennem skæbneloven i artiklen "Karma – et følsomt emne". Det giver dig mulighed for at læse Martinus' forklaring på det gamle ord om, at "som et menneske sår, skal det også høste", og dermed på selve formålet med alle de lidelser og smerter, der møder os på vores lange livsvandring.

Som du forstår, er Martinus' verdensbillede tilegnet mennesker, der søger svar på de store, undrende spørgsmål: Hvem er vi, hvor kommer vi fra, og hvor er vi på vej hen? Og som vel at mærke ikke lader sig nøje med dogmer og ritualer, men søger logiske og sammenhængende forklaringer på livsmysteriet.

Hvis du har fået lyst til at høre mere om Martinus og hans arbejde og stifte nærmere bekendtskab med *Kosmos*, er du er velkommen til at benytte kuponen sidst i bladet. Du kan også finde yderligere oplysninger på www.martinus.dk.

Søren Hahn og Hans Wittendorff

Længsel

Længslen efter fred er begyndelsen til en helt ny epoke i menneskehedens historie

af Martinus

1. Sult- og mættelsesprincippet

De drivende kræfter bag al livsoplevelse er begær, ønsker og længsler. Uden begær ville den tilværelsesform, som i dag præger menneskeheden, aldrig kunne være opstået, og ligeledes ville der ikke være nogen fremtid for menneskene, hvis ikke deres bevidsthed var opfyldt af ønsker og længsler. At ethvert normalt, naturligt ønske bliver opfyldt, tror menneskene ganske vist ikke, fordi de ikke kender livets love og ikke ved, at ethvert ønske forårsager et kredsløb, der har sin begyndelse i en længsel efter et eller andet og ikke standser, før denne længsel er blevet tilfredsstillet. De kender det dog fra deres forhold til føden, de bliver sultne efter mad, og dette begær bliver tilfredsstillet ved, at de får noget at spise. De bliver mætte, ja, måske til tider så overmætte, at de ligefrem nærer væmmelse mod det, de tidligere længtes så stærkt efter. Sult og mættelse er imidlertid ikke blot noget, der har med den fysiske føde at gøre. Alle former for begær, ønsker og længsler er i princippet nøjagtig det

samme. Ligesom sulten efter mad ikke kan standses, før den på en eller anden måde bliver tilfredsstillet, således gør det samme sig gældende med alle de øvrige former for begær, længsler og ønsker inden for vort bevidsthedsliv.

2. Ønskernes kredsløb

Mange mennesker vil protestere mod en sådan tankegang med den motivering, at de har mange ønsker og længsler, de aldrig har fået opfyldt. De er skuffede og føler sig måske endda bedraget af livet, fordi de nu er blevet gamle, uden at deres ønsker er gået i opfyldelse. At mennesker kan blive gamle, uden at deres længsler og ønsker går i opfyldelse, passer jo tilsyneladende heller ikke med den tanke, at alle ønsker og længsler skal blive opfyldt. Men det er kun tilsyneladende, at det er sådan. Det er fordi, menneskene endnu kun ser deres liv i et lille lokalt perspektiv, der begynder med undfangelsen og fødselen og slutter med døden. De tror, at deres liv er som en ret linje med en begyndelse og afslutning. Men denne

“rette linje” er som alle andre rette linjer kun en illusion. Den rette linje eksisterer i virkeligheden ikke. En hvilken som helst linje er udtryk for kraft eller energi, og al energi i verdensalt går i kredsløb. En ganske lille del af en stor cirkel opfatter vi som en ret linje; tænk blot på havets horisontlinje, som af vort fysiske øje opfattes som en lige linje, selv om vor forstand siger os, at den er en del af en stor cirkelbue. Også vort liv er en del af et kredsløb. Der er noget før undfangelsen, og der er noget efter døden, og dette “noget” eller denne livsudfoldelse før og efter den fysiske tilværelse er lige såvel som denne baseret på sult- og mættelsesprincippet, på det levende væsens begær, ønsker og længsler. Alle disse begær, ønsker og længsler befinder sig på et eller andet stadium i sult- og mættelseskredsløbet, og de fortsætter, oftest gennem flere inkarnationer, indtil de har løbet deres bane ud. Den indtrufne mættelse eller tilfredsstillelse afføder da en længsel efter noget, der på en eller anden måde er en kontrast til det, man nu er mæt af, og et nyt kredsløb, en ny variation af sult- og mættelsesprincippet, er dermed begyndt for det levende væsen.

Vore ønsker og længsler, selv de, der er almindelige og hverdagsagtige, bevæger sig i kredsløb efter hinanden på en sådan måde, at man kan tale om spiral-kredsløb. Det ene kredsløb er forbundet med det næste og bliver faktisk årsag til det. Hele tilværelsen er opbygget af sådanne kredsløb, lige fra de længsler og ønsker, som opfyldes på ganske kort tid, og til dem, der strækker sig over tusinder, ja millioner af år.

3. Drivkraften bag vor tids tekniske og videnskabelige triumfer

Hvorfor har mon menneskene i dag fået naturens kræfter til at arbejde for sig? Hvorfor bor vi i dejlige huse, der giver læ for vind og regn, og som om vinteren

kan opvarmes, og hvor vi kan tænde lys, når det bliver mørkt? Hvorfor kan vi flyve i luften og sejle både på og under vandets overflade og på mange andre måder bevæge os hurtigt af sted gennem rummet? Fordi vi har ønsket det, vi har længtes efter at opnå et sådant herredømme over naturkræfterne. Men hvornår har vi kunnet nære disse længsler og ønsker? Naturligvis dengang, da vi ikke havde de tekniske og videnskabelige erfaringer, som vi har nu. Dengang vi var primitive stenaldermennesker, som måtte leve i mørke huler og måtte kæmpe en fortvivlet kamp for at opretholde livet, opstod de første længsler efter en mere uafhængig tilværelse, hvor man ikke så let bukede under for naturens overmagt.

Naturligvis har stenaldermenneskene ikke haft evne til at ønske sig elektrisk lys, centralvarme, biler, flyvemaskiner osv. Alle disse detaljer i civilisationsbilledet er først blevet til i senere tider i menneskets ønske- og drømmeverden, efterhånden som det er begyndt at gøre tekniske og videnskabelige erfaringer. Men længslen efter en tilværelse, hvor alle de “dæmoniske” kræfter, menneskene havde at kæmpe med i naturen, var overvundet, har været den drivkraft, som har været årsag til vor tids tekniske og videnskabelige triumfer. Det betyder ikke, at disse ønsker og længsler blot er gået i arv fra generation til generation, det ville jo være ganske uretfærdigt, og kosmisk set findes der ingen uretfærdighed i universet. Tænk, om stenaldermenneskene og andre af fortidens mennesker, der længtes efter en lille smule behagelighed i tilværelsen, blot skulle dø uden nogen sinde at opleve bare en brøkdel af disse behageligheder, og så skulle nutidens mennesker, som, hvis de aldrig havde levet før, ikke kunne have været i stand til at nære noget som helst ønske eller begær i retning af komfort eller behage-

lighed, fødes til vor tekniske tidsalders hjælpemidler og tekniske kunnen. Altså nogle, der i den grad længtes efter en behageligere tilværelse, skulle dø uden nogen sinde at opleve den, og nogle, der aldrig havde næret sådanne ønsker og længsler, skulle ganske ufortjent opnå den. Det ville da være himmelråbende uretfærdigt. Men sådan er det heller ikke. Stenaldermenneskene, der længtes efter at overvinde naturkræfterne og derigennem få en bedre tilværelse, er de samme som de moderne mennesker, der efterhånden, hvad det rent fysiske og praktiske angår, har opnået en sådan tilværelse.

4. Menneskene lever i dag i en intellektualiseret stenalderverden

Mange inkarnationers lidelser og erfaringer ligger bag hele den moderne civilisation og kultur. Men ikke lidelser og erfaringer nok, for så ville vor tids kultur og civilisation være helt anderledes human og baseret på næstekærlighed og fordeling af goderne, end den er. Stenaldermenneskets dyrisk prægede mentalitet gør sig stadigvæk gældende også i vor kultur i dag. Hvad er alle de store krige med den gigantiske udfoldelse af raffinerede tekniske våben andet end en forlængelse af stenaldermenneskets primitive stenøkse, hans kastespyd, bue og pil? Det er en intellektualiseret stenalderverden, menneskene lever i i dag. De har fået mange længsler og ønsker opfyldt, og alle disse kredsløb af sult og mættelse har været ensbetydende med en udvikling fra en mere dyrisk til en mere menneskelig tilstand, men for virkelig at blive det, de kalder sig: mennesker, må jordmenneskene sætte nye længselskredsløb i gang, som kan løbe ad deres bane mod opfyldelse i kommende tider, og det har mange mennesker over hele jorden allerede gjort. Det, de længes efter, er fred på jorden.

5. Længslen efter fred er begyndelsen til en helt ny epoke i menneskehedens historie

Længslen efter fred bliver stadig stærkere i flere og flere menneskers bevidsthed. Men hvordan har denne længsel kunnet opstå? Udelukkende kun fordi de jordiske mennesker er ved at være mætte af fredens modsætning, krigen. For stenalderfolkene, for de gamle vikingere og for andre af fortidens krigerfolk var krigen et ideal; de kæmpede imod naturen, og de kæmpede mod andre mennesker. Efter deres religiøse indstilling var dette at dø på slagmarken en heltegerning, som førte krigeren lige til paradiset. Mændene begærede at være store helte og krigsmænd, og kvinderne beundrede kun de mænd, der var det. Sådanne ønsker og begær har sat en masse kredsløb i gang, og millioner af mænd har fået lov at være krigshelte og både at sejre og lide nederlag som helte, og millioner af kvinder har oplevet, at disse helte har kæmpet for dem og om dem, men nu er en meget stor del af disse fortidens helte og heltinder ved at blive mætte af den form for tilværelse, så overmætte, at de kalder den "krigens helvede", og det er begyndelsen til en helt ny epoke i menneskehedens historie.

6. En gammel verdenskultur er ved at gå under, og en ny spirer frem mellem dens ruiner

Denne ny epoke kan man i modsætning til krigens helvede kalde "himmeriges rige", der er det samme som en fredens verden. Når Kristus sagde: "Himmeriges rige er inden i jer", var det, fordi han med sin kosmiske bevidsthed kendte hele dette udviklingsforløb og så, hvordan det menneskelige i mennesket langsomt voksede, og det var hans mission at give næring til denne lille spire af fred, der voksede som en længsel i mange menneskers sind. I de ca. 2000

år, der er gået, siden Kristus levede på jorden, har stadig større og mere omfattende krige, ja, hele verdenskrige raset blandt menneskene. Jorden er blevet et helvede, hvor mennesker kan opleve mere forfærdelige ting end de helvedesfantasier, der er blevet skabt af religiøse fanatikere. Men det er jo det eneste, der kan få menneskene til at vende sig bort fra krigen. Nu er udfoldelsen af det dræbende princip så gigantisk, at der hos de allerfleste mennesker i dag er en uhyre længsel efter fred på jorden. Denne længsel findes også hos de krigere, der i dag kæmper på slagmarkerne. De har intet ønske om at være krigshelte. Når de i dag befinder sig på slagmarkerne, er det på grund af ønsker, de tidligere har næret. Det er et kredsløb, de selv har sat i gang og nu oplever de sidste konsekvenser af. En gammel verdenskultur, opbygget af menneskenes længsler i fortiden, er ved at gå under, og en ny kultur spirer frem mellem dens ruiner. Denne nye kultur skal også skabes af de væsener, der engang var stenaldermennesker, og den skal komme til at stråle af skønhed og ånd, af genial kunstnerisk og teknisk virksomhed, som ikke er luksus for en overklasse, men naturlig livsudfoldelse og livsoplevelse for alle jordens mennesker.

7. Årsag og virkning eller skæbne

Jeg vil slutte med at tale om, hvordan det enkelte menneske med sine længsler og ønsker kan komme til at få indflydelse på denne store forvandlingsproces, som er ved at foregå med hele menneskeheden. Man kan ofte høre, at mennesker tror, at det betyder så lidt, hvad det enkelte menneske tænker, siger og udfører i hverdagen, at det i alt fald blot er "de store og stærke", som har indflydelse. Men det er ikke rigtigt. Det kommer i alt fald an på, hvad man mener med at være "stor og stærk". Hvert

eneste menneske og dets længsler og ønsker betyder noget for helheden. Jeg har tidligere fortalt, at Jordkloden er et levende væsen, i hvis fysiske organisme den samlede menneskehed danner det organ, der kan sammenlignes med hjernen i vor egen organisme. De enkelte mennesker udgør altså en slags hjerneceller i Jordklodens fysiske organisme, og det er absolut ikke ligegyldigt for helheden, hvilke energivibrationer der udgår fra de enkelte dele af denne helhed. Det er ikke ligegyldigt, hvad de enkelte mennesker længes efter, og heller ikke hvad de gør, for at deres længsler efterhånden skal komme til at gå i opfyldelse. Dette, at mennesker nu har mulighed for at få et teoretisk overblik over deres liv i forhold til fortidige og fremtidige inkarnationer, giver dem lejlighed til at se, at det er dem selv, som har skabt de betingelser, de lever under i dag, gennem de begær, ønsker og længsler, som fik dem til at tænke og handle, som de gjorde i fortiden. Tanker og handlinger er kraft og energi, og al energi i verdensalt går i kredsløb og danner årsag og virkning eller skæbne. Det er fortidens længsler, ønsker og begær, der har skabt menneskenes nuværende skæbne. Men menneskene er stadigvæk i stand til at skabe skæbne, for i dag skaber de deres fremtid både med hensyn til, hvad de skal opleve i livet efter døden og i kommende fysiske inkarnationer. Hvad de længes efter, vil de komme til at opleve, så snart deres skæbнемønster giver plads for disse oplevelser. Intet menneske skal i det store kosmiske kredsløb opleve mere lykke eller mere lidelse og ulykke end noget andet. Forsynet har ingen favoritter, og der er heller ingen, der skal være syndebuk. Det er de levende væseners egne længsler, der driver dem frem i udviklingen, dvs. gennem erfaringernes mange forskellige tankeklimaer mod nye længsler og nye oplevelser.

8. Mennesket må lære at bringe sine længsler og ønsker i overensstemmelse med universets evige love

Bag alle disse længsler og deres opfyldelse eksisterer det levende væsens evige Jeg med sit urbegær efter at skabe og opleve i stadig nye variationer af materiens evige kredsløb. Det var et udtryk for kosmisk klarsyn, når Kristus sagde til menneskene: "I er Guder", thi mennesket rummer i sig guddommelige muligheder, når det lærer at bringe sine længsler og ønsker i overensstemmelse med universets evige love, og det vil sige med den kærlighed til alt og alle, som evigt næres af den Guddom, som vi i kraft af vort Jeg, vor skabevne og den materie, vi skaber i, er ét med. Først når mennesket gennem sine

længsler og den deraf udsprungne skabende udfoldelse ikke mere skaber krig og helvede omkring sig, men stråler freden ud fra sit indre gennem alt, hvad det siger, tænker og gør, vil det også blive i stand til dagsbevidst at opleve sin enhed med universet og den evige Guddom. De længsler, der da opstår i dets kosmiske bevidsthed, vil gøre det til en guddommelig kunstner og tekniker af et format, som den jordmenneskelige fantasi knapt kan forestille sig. Og det gælder for alle Jordens mennesker, at de engang vil komme til at nære sådanne længsler.

Fra et foredrag holdt i Glahns Allé torsdag den 20. november 1941.
Manuskript til foredrag bearbejdet af Mogens Møller.
Bearbejdelsen godkendt af Martinus.

Menneskeheden kan ikke vente sig en virkelig verdensfred, sålænge den udgør en enhed, der kun består af "krigsceller"

Det turde dermed være selvfølgelig, at tiden er inde til for ethvert moderne tænkende, intellektuelt menneske at begynde at forstå, at verdensfreden ikke er noget, der skabes udenfor dets eget indre i kraft af verdenspolitikere, således at det selv kun behøver at sætte sig ned og vente, til disse væsener en dag har løst problemet. Det må på det kraftigste tilrådes et sådant væsen at afvise denne foregøglede opfattelse af dets egen situation. Det må bringes til at forstå, at den virkelige sande fred udelukkende er noget, der kun kan skabes i dets eget indre af det selv. I samme grad som dette indre er udrenset for dyriske tendenser, hvilket vil sige: selviske principper, i samme grad er væsenet blevet en celle i verdensfreden. Verdensfreden er nemlig en enhed, der udelukkende kun kan være bygget og opretholdt af celler, hvis mentalitet eller indre for hver især i sig selv er absolut fred, uselvished eller næstekærlighed. Menneskeheden kan ikke vente sig nogen virkelig absolut fred, sålænge den udgør en enhed bestående af celler (enkelte individer), der i sig selv mere eller mindre er "krigsceller" og således i tilsvarende grad er ufredscentre, er forfølgere af deres næstes almenlykke og normale forlighed. Sådanne væsener er "jungleceller". En helhed, i hvilken disse væsener er celler, kan selvfølgelig kun blive eller være en "junglesfære" eller den kulmination af de dyriske principper, der er blevet kaldt "helvede", "dommedag" eller "ragnarok" og som i særlig grad udløses igennem den nuværende tidsalder.

Martinus i *Livets Bog* 5, stk. 1733

Ægteskabet

Martinus fortæller her om
“de ulykkelige ægteskabers zone”

1. Det lykkelige ægteskab er baseret på organisk indbygget automatfunktion ledet af et altbeherskende instinkt

Vor tids mennesker lever i en verden fuld af problemer, og nogle af de største og vanskeligste tårner sig op inden for det område, vi kalder ægteskabet. Ulykkelige ægteskaber og skilsmisser er i dag ikke en undtagelse, det er snarere sådan, at det er ved at være undtagelsen, når man møder mennesker, der har levet lang tid sammen i et lykkeligt ægteskab. Men hvad er årsagen til, at det jordiske menneske lever i det, jeg kalder *de ulykkelige ægteskabers zone*?

Problemet er meget dybtgående, og for helt at kunne fatte det, må vi rette vor bevidsthed mod dyreriget, idet vi her finder udspringet for alle de principper, jeg i dette foredrag skal belyse. I dyreriget er samlivet mellem to væsener af modsat køn selve paradiset. I dette paradis er der ingen indblanding af intelligens eller bevidst viljekraft, det lykkelige ægteskab er helt igennem baseret på organisk indbygget automatfunktion ledet af altbeherskende instinkt. Når ungerne er vokset til og kan klare sig selv, bliver de besjælet af en drift, der fører dem mod et væsen af modsat køn, der ligeledes er behersket af en sådan drift. De bliver så at sige en livsbetingelse for hinanden, de kender ikke noget andet at leve for, de har

ingen andre drifter, der skaber noget andet sjæleligt begær. Det gensidige begær efter helt at eje ægtemagen er i brunstperioden det fundamentale i disse væseners selvopholdelsesdrift. Et hvilket som helst forsøg på indblanding heri vil hos hanvæsenet udløse en rasende skinsyge forbundet med fuldstændig dødsforagt. At dette samliv er selve paradiset i det egentlige dyrerige bliver fortalt os af tusinde af små struber om foråret, når solen, lyset og varmen vender tilbage, og skovene og markerne grønnes. Det er lovsange til ægteskabets pris, vi hører i stærens fløjten og i lærkers, droslers og nattergales triller. Hele denne syngende hærske bliver skytsengle for alle de små væsener, der som deres afkom eller unger inkarnerer fra det åndelige plan. Den skønne fuglesang om foråret og i den tidlige sommer er altså egentlig livsytringer fra et “paradis” med “engles” altovervældende jubelsang til den evige, almægtige Guddoms pris.

2. De jordiske mennesker er ved at opleve uddrivelsen af paradiset; de har spist af frugterne af kundskabens træ

Men hvad nu med de jordiske mennesker, befinder de sig i det samme paradis? Nej, de er netop ved at opleve “uddrivelsen af paradiset”. De har “spist af frugterne af kundskabens træ på godt

og ondt”, hvilket vil sige, at de ikke mere udelukkende baserer deres liv på instinktmæssige automatfunktioners udfoldelse, men er begyndt at gribe ind i selve tilværelsens struktur med deres vågnende dagsbevidste intelligensbetonede viljeføring. Man er begyndt at få interesse for at være med til at skabe, og denne interesse er taget sådan til, at det ikke mere, som hos dyret, blot er reden eller hulen, man vil forme, men man ønsker også i større eller mindre grad at gribe ind i felter, der er det ægteskabelige samliv ganske uvedkommende. Man følger således ikke mere helt sin animalske organiske strukturs love, men går mere og mere over til at basere sit liv på sin vågnende intelligens. Det tænkende og skabende jordiske menneske er ikke mere et væsen, som hører hjemme i dyrenes paradys, selv om det i perioder, især som ungt menneske, oplever glimt derfra, når det er forelsket i et væsen af modsat køn. Forelskede mennesker oplever for en stund “det tabte paradys”, og de mener ofte, påvirket af forelskelsens rus, at denne tilstand kan holde evigt, i alt fald et helt liv, og de gifter sig og får børn, men en skønne dag oplever de måske, at de ikke har andet tilfælles end de børn, de har fået. Den ene af dem (eller måske dem begge) forelsker sig måske i en anden og mener, at hvis han (hun) blot havde fået hende (ham) i stedet for til sin ægtefælle, så ville livet have været lutter lykke. De skilles, og hver for sig bliver de måske gift igen for efter nogen tids forløb at opdage, at heller ikke dette ægteskab er blevet, hvad man havde troet, det skulle blive. Børnene er blevet skilsmissebørn og oplever, hvis de er følsomme, en splittelse og rodløshed i deres tilværelse, som kan være til stor lidelse og smerte for dem.

3. De jordiske mennesker er overgangsvæsener mellem en dyre- og mennesketilstand

Men hvorfor griber den faktor, at mennesket begynder at tænke og skabe, forstyrrende ind i det samme væsens evne til at leve et hundrede procent lykkeligt samliv med en ægtefælle? Fordi de jordiske mennesker både psykisk og fysisk er underkastet en forvandlingsproces. De er ikke mere rigtige dyr, selv om deres organisme stadig er en pattedyrsorganisme, og de er endnu ikke rigtige mennesker, de er overgangsvæsener mellem en dyre- og en mennesketilstand med noget af begge zoners energiudfoldelse i deres bevidsthed og organisme. Det menneske, som tusinde fuglestruber udsender lovsange over det paradys, dyrene befinder sig i, græder over den partner, der svigtede, der var utro og gik bort med en anden, er et væsen, der er sat uden for paradiset. Det befinder sig udenfor i mørket, og den ægtefælle, der var utro, vil efterhånden opdage, at den absolutte lykke heller ikke var at finde hos den nye partner. De kan ikke mere opleve dyrenes paradys andet end i lykkelige glimt, og noget højere paradys er de heller ikke fortrolige med. Hvad har den guddommelige verdensplan at sige sådanne væsener?

4. Det kosmiske polprincip

Alle de variationer af ulykkelige tilstande inden for det seksuelle område og deriblandt også de mange ulykkelige ægteskaber, som jordens mennesker lider under i vor tid, har deres rod i det kosmiske princip, jeg i mine analyser kalder *polprincippet*. Dette princip befordrer udviklingen af alt bevidsthedsliv gennem alle mentale udviklingsstrin hos de levende væsener i verdensaltet. Det betinger, at deres skæbne er lys eller mørk, at de fremtræder som et hanvæsen eller et hunvæsen eller som

et væsen, der har balance mellem sin maskuline og feminine pol og repræsenterer udviklingstrin, som det jordiske menneske endnu ikke er nået frem til inden for sin nuværende udviklings-spiral. Intet jordmenneske er hundrede procent mand eller hundrede procent kvinde; de hundrede procent maskuline og feminine væsener finder man i det egentlige dyrerige, hvor den modsatte pol i væsenet er latent. Hos alle jordmenneskehedens mænd og kvinder er den modsatte pol, det vil for mændenes vedkommende sige den feminine pol, og for kvindernes den maskuline pol, under udvikling. Denne polkonstellation bevirker, at væsenernes bevidsthed og interessesfære bliver spaltet, så de bliver en slags dobbeltvæsener. Inden for det seksuelle område er de stadig underkastet deres parringsdrift. Denne drift eksisterer som en slags urdrift i deres bevidsthed, og den betinger deres interesse for og afhængighed af mageprincippet. Men deres bevidsthed har også en anden del, en del, som dyret ikke har. Denne del repræsenteres af tænkning, viden, ideer, interesser for sociale spørgsmål, religion, kunst, teknik og videnskab m.m., alt sammen noget, som ikke har med forplantningen at gøre. Beundringen og interessen for ægtemagen kan optage en større eller mindre del af jordmenneskets bevidsthed, men ikke så meget, at en kvinde kan vente at eje sin mand helt og fuldt, såvel som en mand ikke mere må regne med at eje sin kone helt og fuldt.

5. Ægteskabet er en af de største prøvelser for de jordiske mennesker, det er en åndelig slibesten

Det jordiske menneske har således en interessesfære, der betinger, at det er et dyr, og en ny side, en ny interessesfære, der viser, at det er på vej til at blive et andet væsen, *et rigtigt menneske*. De

har i deres bevidsthed en urtilstand, som er degenererende, og en side, som er under udvikling, og det er givet, at disse to tilstande må være i konflikt med hinanden og derfor let fremkalder sorg og lidelse. Det forelskede jordmenneske, der bliver genelsket, oplever et guddommeligt møde med paradiset have, det får en "animalsk" oplevelse af "den store fødsel", hvilket vil sige en indre mental ligevægttilstand, hvor alt stråler i et guddommeligt lys. Denne totale, lykkelige forening udgør det, vi kalder et lykkeligt ægteskab. Men normalt varer denne forelskelse ikke ved. Det er ikke almindeligt at møde mennesker, der har været permanent forelsket i hinanden i f.eks. fyrretyve år. Tværtimod er det således, at livet har bekræftet forelskelsens kulmination som en begrænset foretelse. Denne kulmination har man givet navnet hvedebrødsdage. Denne periodes længde kan naturligvis variere fra dage og måneder til år, og mennesket oplever gennem den en sidste hilsen fra en svunden zones strålende paradis. Spørgsmålet er så, når den periode, hvor forelskelsen er mindre stærk, indtræffer, om det gensidige venskab og fælles interesser og ikke mindst kærligheden til børnene har sådan en styrke, at ægtefællerne kan leve et harmonisk samliv baseret på disse menneskelige egenskaber. Tusinder af mennesker har ikke tålmodighed til at prøve dette, men kaster sig ud i nye forbindelser, hvor de efter nogen tids forløb måske også lider skibbrud, og hvorigennem de, hvis de svigter den tidligere ægtefælle og børnene, pådrager sig en ret ubehagelig skæbne i kommende liv. Ægteskabet er en af de største prøvelser for de jordiske mennesker i øjeblikket, det er *en åndelig slibesten*, som er medvirkende til at slibe de hårde og skarpe kanter af den jordmenneskelige bevidsthed. *Rent menneskeligt er ægteskabet en arbejds-*

mark, hvor den, der gerne vil arbejde på sin egen udvikling, har meget store muligheder for at overvinde meget af sin egoisme og selvished. Det kan ikke undgås, at et menneske kommer til at vise sine mindre pæne sider overfor sine nærmeste, dem, det omgås hver dag, derfor er der også i ægteskabet brug for forståelse, tolerance og menneskelig kærlighed, og det er jo netop de egenskaber, der bliver væsentlige faktorer i det rigtige menneskes bevidsthedsudfoldelse. Naturligvis kan der være forhold, der er så graverende, at den ene af parterne, selv hvor der er børn, må bruge det gamle udtryk "går du til højre, så går jeg til venstre", og så vil det være bedst, om man kan overvinde det had eller den bitterhed, der måske har samlet sig i ens bevidsthed mod den anden part. I virkeligheden er den anden kun et redskab, hvorigennem man høster det, man engang selv såede.

6. Den modsatte pols gradvise udvikling i bevidstheden opleves som ens menneskelige interessesfære

Når det jordiske menneske nærmer sig de tredive år, er dets bevidsthedsorganer fuldt udviklede og dets repetitionsperiode af tidligere liv ved at være overstået. Omkring denne periode begynder dets nye interessesfære for alvor at gøre sig gældende, og så er det ofte, at de ægteskabelige genvordigheder begynder. Det sker, at den ene ægtefælle opdager en side ved den anden, som den selv ikke ejer, og dette kan give anledning til skinsyge. Mange ægtefæller er skinsyge på den andens interesser. Igennem utallige samtaler med mennesker, der er kommet til mig, har jeg haft lejlighed til at iagttage disse ting og set, hvilke sorger og sjælelige kriser de afstedkommer. Det er mig magtpåliggende at påpege dette, for at de derigennem bedre kan

lære at forstå deres ægtefælle. At forstå sin ægtefælle vil sige at forstå hans eller hendes tankegang. Det er vigtigt for Dem at lære at forstå, at når De gifter Dem, knytter De Dem til et menneske, som, foruden sin interesse for Dem, også har en interesseside ved sin bevidsthed, som ikke angår Dem. Mine kosmiske analyser vil belære Dem om, at når De indgår et ægteskab, *gifter De Dem i virkeligheden med et "tvillingevæsen"*. Dette tvillingebegreb er ikke af fysisk art, det er psykisk, og det er af største vigtighed, at menneskene, efterhånden som de modnes menneskeligt, lærer det at kende. Enhver mand har i sin bevidsthed en "tvillingesøster", såvel som enhver kvinde i sin bevidsthed har en "tvillingebroder". De medbringer således en "tvilling" i Deres ægteskab, noget som de fleste mennesker ikke er klar over. Denne tvilling er baseret på den modsatte pols gradvise udvikling i bevidstheden, og den opleves som ens menneskelige interessesfære. Det er ikke den maskuline pol hos manden og den feminine pol hos kvinden, der skaber de største genvordigheder i vor tids ægteskaber, men derimod er det mandens feminine pol og kvindens maskuline pol, der gør vor tids ægteskaber uholdbare.

7. Efterhånden som den ny interessesfære vokser til i væsenerne, undermineres forelskelsestrangen

Hvorfor kaster så mange mennesker sig i dag ud i det ene seksuelle forhold efter det andet, når deres forelskelsessevne dog er ved at degenerere? Når de stadig forelsker sig i nye partnere, skulle man tro, at deres forelskelsessevne tværtimod var stigende. Alle disse forelskelser er ikke virkelige forelskelser, som dem, der udfolder sig i de unge år. De er en slags erstatning. Når forelskelsesevnen degenererer, og den begyndende inte-

ressesfære ikke er stærk nok til at bære væsenets bevidsthedsudfoldelse, kan det ske, at det søger at forny sin forelskelsesevne ved stadig at søge en ny partner. Det kender ikke de kosmiske kræfter bag sin egen tilstand, men det vil efterhånden lære dem at kende. Efterhånden som den nye interessesfære vokser til i væsenerne, undermineres forelskelsestrangen. Mens dyret vedbliver at opleve forelskelsestrangen i form af rytmiske brunstperioder, ser vi, hvorledes den samme trang hos det jordiske menneske mere og mere trænges tilbage til de unge år. For hvert liv, det jordiske menneske bliver ældre, repeteres denne trang tidligere og tidligere. Der kommer et vist stadium i de pure ungdomsår, hvor man oplever det ægteskabelige princip indtil fuldkommenhed. Det besjæler hele bevidstheden, fordi det udgør en repetition. Væsenet har på det tidspunkt endnu ikke nået den åndelige modenhed, det udviklede sig frem til i sit forrige liv. Uden viden

om dette faktiske forhold føler det sig overbevidst om, at de følelser, det i øjeblikket nærer, er af livsvarig karakter, og det gifter sig for senere måske at fortryde det bitterligt. I den kommende verdenskultur vil man lære menneskene deres egen natur at kende, og man vil give dem undervisning i, hvad der fordres i ægteskabet, og hvilke betingelser det jordiske menneske har for at kunne skabe et harmonisk ægteskab. Thi dette problem er ikke løst med en vielsesattest, udstedt enten af kirkelige eller borgerlige myndigheder. Det bærende, det eneste, der virkelig kan bygges på i vore dage, hvis man vil leve i et harmonisk ægteskab, er den sjælelige kontakt og de fælles interesser. Er disse betingelser til stede, er vielsesattesten dybest set overflødig.

Fra et foredrag i Klint
fredag d. 17. juli 1942.
Manuskript til foredrag bearbejdet af
Mogens Møller.
Bearbejdelsen godkendt af Martinus.

To som elsker

Hos to som elsker hinanden
kan livets lykke kun bo,
hvis de, som elsker hinanden
er fire – og ikke blot to.

For to, som elsker hinanden
vil livet forme sig svært
indtil både manden og kvinden
i livets skole får lært:

at lykken kan de kun finde
på basis af det diagram:
at han elsker "ham i hende"
og hun elsker "hende i ham".

Paul Vermehren: Tegn cirkler i sandet

Introduktion til Martinus Kosmologi

af Sven-Erik Rævdal

“Der, hvor uvidenhed fjernes, ophører det såkaldte “onde” med at eksistere”

I dette karakteristiske citat fra hovedværket *Livets Bog*, leder den danske forfatter Martinus (1890-1981) os på sporet af en ny indsigt i livets natur, som grundlæggende kan ændre vores syn på tilværelsen. Denne indsigt rummer ikke blot en logisk underbygget forklaring på det, vi i dag oplever som det onde og lidelsesfyldte i tilværelsen. Den beskriver tillige et evolutionært udviklingsforløb, som vil føre os frem til at forstå, at det såkaldte “onde” dybest set slet ikke eksisterer.

En logisk helhedsforklaring

Martinus skabte igennem et mere end 50-årigt forfatterskab noget så usædvanligt som en logisk underbygget helhedsforklaring på tilværelsen – et samlet åndsvidenskabeligt verdensbillede, som også bærer betegnelsen *Martinus Kosmologi*. Hans forudsætning for at gøre det var en højtudviklet intuitionsevne, som satte ham i stand til at overskue og analysere den åndelige verden, der ligger bag den kendte fysiske verden.

Målet med hans arbejde var at skabe en åndelig videnskab, der kan inspirere vor tids sandhedssøgende og logisk tænkende mennesker til en dybere forståelse af livets mening og udviklingen i verden. Via sine kosmiske analyser introducerer han os til et langt mere optimistisk og vidtrækkende livssyn end det, vi almindeligvis kender. Vi får inspiration til at udvide forståelsen såvel af de glæder og sorger vi oplever i hverdagen, som af de grundlæggende

livsspørgsmål omkring selve meningen med tilværelsen, lidelsernes betydning, næstekærlighed, religionernes rolle og menneskehedens fremtidsudsigter.

Ingen religion, intet medlemskab

Martinus' bøger foreligger som et åbent tilbud til alle interesserede og kan anvendes af den enkelte som et værdifuldt hjælpemiddel til at forstå sin egen livssituation og til den praktiske træning i at udvikle sin moral og væremåde.

Der er ikke knyttet nogen form for foreningsdannelse eller medlemskab til interessen for hans arbejde. Alle kan frit studere bøgerne og glæde sig over den inspiration, de måtte give anledning til. Martinus Kosmologi er ikke en religiøs trosretning, men giver en logisk baseret forståelse af livet og dets religiøse dimension. Ifølge Martinus er tiden moden for det han betegner som en “kærlighedsvidenskab” eller “intellektualiseret kristendom”, og han har i forlængelse heraf givet sine samlede værker den fælles titel *Det Tredje Testamente*.

Litteraturen

Under fællestitlen *Det Tredje Testamente* indgår hovedværket *Livets Bog*, der omfatter i alt syv bind. Som supplement hertil har han skrevet værket *Det Evige Verdensbillede* i fire bind, hvori han ved hjælp af farvelagte symboler og forklarende tekster klarlægger hovedprincipperne i sin kosmologi. Herudover har han skrevet en række andre bøger og et stort antal artikler.

Se litteraturliste på www.martinus.dk eller rekvirer den hos Martinus Institut.

Hvad er meningen?

af John Klemens Nielsen

Hvis man har et åndeligt ståsted, som er kendt af de omgivelser, man færdes i, så har man formentlig fået stillet dette spørgsmål en eller flere gange – “Hvad er meningen egentlig?” Det er sandsynligvis mest, når det personlige liv byder på modgang og strabadser, at trangen til at finde “en mening med det hele” er mest aktuel, men der kan også være den mulighed, at krig, sygdom eller nationale og globale begivenheder kan skabe trangen til at vide, hvad meningen mon er.

Man kan roligt sige, at der er forskellige holdninger til besvarelsen af dette spørgsmål, og at disse forskellige holdninger afspejler vores tro, tanker og følelsesliv.

Her i vores land, Danmark, er den holdning, at meningen er, “at der ingen mening er”, temmelig udbredt. Livet er et spil af tilfældigheder, og “enhver er sin egen lykkes smed”, så hvis du ikke sørger for dig selv, jamen så er du ilde stedt. Desuden findes der også en meget udbredt overbevisning om, at der er en Gud, og at alt hviler i denne Guds hænder. Hvad meningen er med vore prøvelser, som de ofte benævnes, det ved kun Gud, og det skal mennesket ikke interessere sig for, det vil blive opfattet som gudsbespottelse.

Det religiøse instinkt

Når et menneske befinder sig i en krise, affødt af en eller anden begivenhed, så dukker spørgsmålet frem, helt af sig selv, “hvad er meningen med dette?” “Hvorfor skal jeg bære denne byrde?”

Denne søgen efter svaret er ikke en viljesakt, det er nærmest at sammenligne med en automatfunktion.

Spørgsmålet fødes af en dyb “religiøs” følelse, der er rodfæstet i ethvert levende væsen. En følelse, der udspringer af en regulær organisk, psykisk forbindelse med “noget højere” end os selv. Det er den samme funktion, der træder i kraft, når vi er i livsfare. Selv den mest forhærdede, antireligiøse person vil sandsynligvis i en sådan livstruende situation alligevel bede til den Gud, han ikke tror på. Martinus har engang sagt det således: “De jordiske mennesker kan godt glemme deres Gud, men heldigvis glemmer Gud ikke det jordiske menneske”, så selv om man har “mistet Gud”, vil denne organiske forbindelse træde i kraft, når man tror og oplever, at alt håb er ude og etablerer hermed en kontakt til forsynet.

Forsynet

Uanset om man kontakter et andet menneske i skikkelse af en ven, en præst, en rådgiver o.a., eller stiller spørgsmålene indeni sig selv, måske formuleret som en bøn, måske blot som et tavst nødråb, ja så er det en henvendelse til det guddommelige forsyn, der således kan fremtræde i mange forskellige skikkelser.

Dette guddommelige forsyn er ikke bare nogen idé, abstraktion eller fantasi, det er en realitet, der består af levende væsener på det åndelige plan. Disse væsener er så kærlige og humant indstillede, at de kan betragtes som

guddommelige redskaber eller hjælpere for de jordiske menneskers udvikling.

Det åndelige tilværelsesplan har mange forskellige niveauer, der er befolket af væsener med forskellige interesser og med varierende udviklingstrin. Jesus udtrykte det på denne måde: "I min Faders hus er der mange boliger!"

De væsener, der opholder sig i de åndelige verdener, er dels permanente "beboere", som ikke længere reinkarnerer i fysiske verdener, dels alle de, som har forladt det fysiske tilværelsesplan, og er det, vi kalder "døde", og så er der dem, der er på en meget hastig "visit", medens deres legeme hviler sig i sønnen. Alle disse væsener er potentielle lytteorganer for Forsynet og kan opfatte de tanker og bønner, der bliver udsendt fra de ulykkelige i den fysiske verden. Martinus fortæller, at *alle* bønner bliver hørt, men hvad der er meget afgørende for bønnehørelse, er karakteren af denne bøn. I *Bønnens Mystarium* skriver Martinus, at "en bøn ikke kan få vandet til at løbe baglæns op i vandhanen igen", så man kan ikke forvente at kunne ophæve hverken de fysiske eller de åndelige livslove gennem bønnen. Hvad man derimod kan forvente, er en bønnehørelse, der kan forme sig som en afklaring, en trøst, eller at man i heldigste fald kan opleve en indre accept af, at den ulykkelige situation ikke kan være spor anderledes, end den netop er, og at den er en del af en helt nødvendig udviklingsfase. Der findes også beretninger om såkaldte "mirakler", men det er et kapitel helt for sig selv.

Det kræver imidlertid en ganske god intuition eller psykisk sansevne at få en sådan lysoplevelse, men alternativet til den direkte oplevelse kan meget vel tænkes at være, som tidligere omtalt, en god ven, et familiemedlem o.a. som den pågældende får en "indskydelse" til

at opsøge eller omvendt og herigennem får den fornødne hjælp og oplysning.

Også på det fysiske plan er der altså medmennesker, der er indstillede på at hjælpe og støtte, hvor der måtte være behov, og de har en stor opgave som Forsynets redskab. Det er meget vigtigt at sætte sig ind i det nødstedte menneskes situation og tilsidesætte egne personlige holdninger og fordomme, hvis man skal yde en reel hjælp.

Det kan i nogle situationer være fristende at rulle hele "skytset" i stilling og fremture med hele det kosmiske verdensbillede til en ulykkelig sjæl, overbevist om, at sandheden om vores tilværelse som et levende væsen i samspil med omgivelserne, skæbnensammenhænge, årsag og virkning, reinkarnation o.s.v. er det rette svar.

Det rette svar

Hvis man selv har prøvet at stå midt i sit eget skæbnemørke, i en tilsyneladende uløselig situation, så ved man, at det ikke er udredningen af disse store perspektiver, der er den rette "føde" på dette tidspunkt. Det kan i værste fald skabe en modvilje. Her kan man godt opleve sandheden i "at få stene i stedet for brød". Det virker, som om at disse realiteter er for langt væk fra den virkelighed, der er så påtrængende, og her vil et konkret nærvær med enkle let omsættelige råd, være mere passende i situationen.

Jamen det kræver da vel næsten clairvoyante evner eller kosmisk klar-syn, vil mange sikkert indvende, men så svært behøver det nu ikke være.

Når et menneske er i en ulykkelig situation, så er der oftest sket det, at vedkommende har mistet sit normale "fodfæste" her i tilværelsen. Man kan her have til opgave sammen at finde et ståsted, hvor der vil være lidt "fast grund under fødderne", så der er her en stor opgave i at tilpasse sit svar og sin

indsats til lige præcis det niveau, som passer til vedkommende. Ikke for højt, ikke for lavt, ikke for stort, ikke for småt.

Krishnamurti skriver, at det dybest set ikke er muligt at stille et spørgsmål, som man ikke selv kender svaret på, hvilket giver anledning til at tænke på, at der jo ligeledes er den mulighed, at man blot kan være en god lytter i forvisning om, at svaret dukker op i personen selv i samtalens løb.

Jeg synes selv at kunne erindre at have oplevet en sådan situation, hvor løsningen på mit problem pludselig, til min egen store overraskelse, kom ud af min egen mund.

For at vende tilbage til spørgsmålet: "Hvad er meningen?" så afhænger det meget af den situation, der afføder spørgsmålet. Er der tale om et menneske, der har lidt et stort tab eller har fået en alvorlig sygdom, så er svaret ganske anderledes end til det menneske, der spørger af en mere filosofisk nysgerrighed og interesse i de store kosmiske principper.

I førstnævnte tilfælde er vedkommende i en situation af større eller mindre fysik eller psykisk smerte. Her er det først og fremmest trøst og nærvær og dernæst en ganske forsigtigt indføring i lidelsens mission, der er påkrævet. I den anden situation vil et studium af de kosmiske analyser være den helt rette "åndelige føde".

Lidelse og udvikling

Sandheden er den, at meningen med vore lidelser og modgang er, at de skal udvikle os gennem personlige erfaringer – lære os at forstå, at der er nogle livslove, det vil sige nogle grundlæggende, helt ufravigelige åndelige love,

helt på linie med alle de naturlove, videnskaben har påvist, love på hvilke alt liv er baseret. Man har her i tilværelsen sin såkaldt frie vilje til selv at vælge, om man vil være *med* eller *imod* samme love. At være med livslovene vil give et

harmonisk og dejligt liv og imod vil afføde lidelser, sygdom og modgang. At kunne leve *med* livslovene er ikke et spørgsmål om at *ville* det, men om at *kunne* det. Det kræver altså en slags begavelse eller evne at kunne skabe sig en vidunderlig og harmonisk tilværelse, en begavelse, der selvfølgelig ikke kommer "af sig selv".

Det kræver viden og øvelse at optræde ethvert tænkeligt talent, således også talentet og erfaringen for, hvordan man skal handle og være for at komme i overensstemmelse med, ja så at sige, være et levende eksempel på, kærlighed og tolerance.

Det vil således være mere rimeligt at stille spørgsmålet: "Hvad er meningen med livet – hele livet?" Svaret er egentlig ganske enkelt og ligetil, – den dybeste mening med livet er – *livsoplevelsen* – i alle de facetter, som dette indebærer. Hele det store panorama af geniale livslove, såsom "spiralkredsløbet" – "sult og mættelse" – "den seksuelle polforvandling" – "kontrastprincippet" – "livsindsprængningen" – "perspektivprincippet" og alle de andre livsprincipper, der er beskrevet af Martinus, og hvis store facit er det samme som en altomfattende kærlighed, er ikke egenskaber ved livet, men livet selv sat i scene til fuld opfyldelse af en evigt, mellem mørke og lys, vekslende livsoplevelse. Dybt i det levende væsens struktur, i overbevidstheden, er "urbe-gæret" rodfæstet. Dette begær er evigt rettet imod at opleve livet.

"Hvad er meningen med livet – hele livet?"

Svaret er egentlig ganske enkelt og ligetil, – den dybeste mening med livet er – *livsoplevelsen* – i alle de facetter, som dette indebærer.

Livet skulle derfor være som én lang sommerdag med sol foroven, floraens overflod og kvidrende fugle, men realiteterne er, at sådan former livet sig yderst sjældent. Vi må indse, at et “lykkeligt” liv på jorden, i den udviklingsfase vi befinder os i, omfatter både “det behagelige gode” og “det ubehagelige gode”.

Det “lykkelige” liv

Vi ønsker alle et lykkeligt liv her på jorden og mener formentlig, at det består i at opleve så lidt modgang som muligt eller slet ingen, hvilket må siges at være et helt “naturligt” behov. Livet skulle derfor være som én lang sommerdag med sol foroven, floraens overflod og kvidrende fugle, men realiteterne er, at sådan former livet sig yderst sjældent. Vi må indse, at et “lykkeligt” liv på jorden, i den udviklingsfase vi befinder os i, omfatter både “det behagelige gode” og “det ubehagelige gode”. At *virkelig* indse, at det er livets betingelser i denne fase, og *virkelig* acceptere disse betingelser, vil give os fred og indre afklaring. At være i “krig” med sin skæbne, hvilket vil sige at *ikke* ville acceptere de tildragelser, man oplever som værende retfærdige og et udtryk for virkninger af selvskabte, fortidige handlinger, men som et udtryk for tilfældigheder eller andre menneskers mangelfulde udvikling, er at være på

kollisionskurs med livet selv. Vi ser omkring os masser af eksempler på, at en sådan livsholdning skaber en negativ adfærd i indædt kamp med alt det, vi ikke bryder os om i forvisning om, at det fortjener vi ikke. Den samme situation kan vendes til en positiv og konstruktiv dialog med de begivenheder, der kan blive en gevinst i vores personlige udvikling. I samme grad, som vi virkelig indser, at alt går i kredsløb, at energier/handlinger skabt af os selv vender tilbage, præsenteret for os gennem vores medvæsener, – i samme grad er vi i stand til at bryde den negative cirkel. Hvis vi åbner os positivt for *hele tilværelsen* med den grundindstilling: “hvad skal jeg lære af dette?” og tilgiver de medskabninger, der er disse handlingers budbringer, så har vi det allerbedste udgangspunkt for at løfte os selv og komme i bedre overensstemmelse med livets grundtone – kærligheden og dermed et lykkeligere liv.

Tag det du kan bruge, og lad resten ligge

af Egon Sørensen

Martinus fremhævede ofte, at vi ikke skulle *tro* på ham og hans analyser. I stedet skulle vi efterprøve dem og tage det, vi kunne bruge. Resten skulle vi lade ligge.

Det er jo meget beskedent sagt, men hvad ligger der egentligt bag ordene "tag det, du kan bruge, og lad resten ligge". Der ligger meget andet bag end blot og bar beskedenhed. Martinus fortæller os, at menneskeheden nu har nået et udviklingsstade, hvor den er modtagelig for viden og indsigt i stedet for tro.

Troen har båret menneskeheden igennem adskillige årtusinder, men intelligensens fremmarch har betydet, at evnen til at tro er degenereret, og kravet er nu eksakt viden.

Det har så også den konsekvens, at det ikke længere, i troens navn, nytter at efterligne de store guruer. Efterligning er kunstig og ændrer ikke grundlæggende på menneskene. Nu skal der eksakt viden, indsigt og forståelse til, for det er det eneste grundlag, hvorpå vi

Troen har båret menneskeheden igennem adskillige årtusinder, men intelligensens fremmarch har betydet, at evnen til at tro er degenereret, og kravet er nu eksakt viden.

Mange troede, at de ved at efterligne Jesu væremåde ville udvikle sig som mennesker. Men den gik ikke. Vil vi udvikle os, må vi udvikle vor bevidsthed, det vil sige vor indsigt og forståelse, så vi bliver som Jesus.

kan ændre vores adfærd og væremåde.

Mange troede, at de ved at efterligne Jesu væremåde ville udvikle sig som mennesker. Men den gik ikke. Vil vi udvikle os, må vi udvikle vor bevidsthed, det vil sige vor indsigt og forståelse, så vi bliver som Jesus.

Ja, men er det ikke både blasfemisk og uopnåeligt. Nej, siger Martinus, hver og en af os, selv den største forbryder, vil komme til at gå den vej og i løbet af mange liv nå frem til Jesu væremåde, eller som Martinus udtrykker det, til kosmisk bevidsthed.

Men hvordan udvikler vi så vor bevidsthed? Det gør vi ved at øge vor forståelse for alt, der omgiver os. Det, vi ikke forstår, frygter vi, og når vi er besat af frygt, sparker vi fra os. Det gælder vore medmennesker og ikke mindst os selv.

Vi forstår ofte ikke os selv, hvilket bl.a. kommer til udtryk i sætningen: Det gode, som jeg vil, det gør jeg ikke, men det onde, som jeg ikke vil, det gør jeg. Selv viljen synes magtesløs.

Mange vil gerne komme af med deres intolerance, deres nedtrykthed og deres hadefulde tanker, men magter det ikke. Hvorfor ikke? Fordi vi ikke forstår os selv.

Er du i en sådan tilstand af dyb fortvivelse, så søg trøst i Martinus' beskrivelse af det levende væsen, som består af et JEG, en skabe- og oplevelsesevne og det skabte. Dit JEG oplever, men er i øvrigt absolut urørligt og overlever alle anslag og al nedtrykthed, ja JEG'et er heller ikke berørt af den såkaldte død.

Prøv følgende lille eksperiment. Forestil dig, at du ser en dyreudsendelse på tv. Du er interesseret i at forstå dyrenes adfærd og følger nøje med i, hvordan de opfører sig, idet du prøver at forstå, hvad der er årsag, og hvad der er virkning i deres gøren og laden.

Prøv nu at zappe over på et andet program. Det er dog ikke et, der bliver udsendt af en tv-station. *Det er dit eget liv, du nu betragter.* Den scene, der viser sig, forestiller den verden, du er midt i, og du optræder der selv.

Tænk på, at det er dit JEG, der betragter *dig*, og "dig" er din menneskelige organisme og alt, hvad den foretager sig af rigtige og forkerte ting. Betragt

din gøren og laden, som du betragtede dyrene på det forrige program, og prøv at forstå, hvad der er årsag og virkning.

Du vil opdage, at alt, hvad du gør, har en konsekvens. Nogle konsekvenser er behagelige, medens andre er ubehagelige. Jo mere du betragter "tv-programmet" med dig selv, jo mere vil det gå op for dig, at alt, hvad du udsætter andre væsener for, vil du også selv komme til at opleve – på godt og ondt. Som du sår, vil du høste. Lidelserne, du oplever, vil åbne dine øjne, så du finder ud af, hvordan du kan undgå dem.

Men – og det er pointen ved dette lille eksperiment med tv-programmet – dit evige JEG er ikke berørt. Det får godt nok mere og mere bevidsthed, efterhånden som du samler erfaringer, men det overlever alle anslag, selv dem med dødelig udgang for din fysiske organisme.

Derfor er der ingen grund til at være nedtrykt og deprimeret. Erfaringerne skaber øget bevidsthed for dit JEG og dermed mere og mere glæde.

Martinus ønskede ikke efterligning, han ønskede en reel bevidsthedsudvikling hos det enkelte menneske. Derfor sagde han: Tag det, du kan bruge, og lad resten ligge.

Hvad er meningen med livet?

En læser stiller korte og klare spørgsmål: Hvad er meningen med livet her på jorden? Og hvordan finder man den rette vej ifølge Martinus?

SVAR: Du spørger først, hvad meningen med livet her på jorden er ifl. Martinus. Det samme spørgsmål fik Martinus engang efter et foredrag, og han sagde, at hvis han skulle svare kort, ville han sige, at **MENINGEN MED LIVET ER LIVETS OPLEVELSE** – !

Men det skal ses i lyset af, at livet er **EVIGT**. Deraf følger, at det nødvendigvis må være meget afvekslende. Man kunne godt leve i vedvarende solskin og tørke et år eller to, men så ville man længes efter regn. Og skulle man spise sin livret hver dag, ville man til sidst afsky den. Skulle man male et maleri på hvidt lærred med hvid farve, ville der ikke blive nogen oplevelse ud af det. Med andre ord: En vedvarende livsoplevelse kan kun ske på basis af **KONTRASTER**.

Derfor, forklarer Martinus, sker vores evige livsoplevelse i spiralkredsløb, hvor hvert kredsløb indeholder en kulmination af “mørke” og en kulmination af “lys”. Dette princip kender vi fra de mindre kredsløb i vores hverdag: dag og nat, vinter og sommer, ungdom og alderdom osv. Og i det kæmpestore kredsløb befinder menneskeheden sig nu i kulminationen af mørket. Men dog med mange tegn på, at et “forår” er på vej. For ganske vist er der masser af mennesker, der er hadefulde og hævngerrige, egoistiske og aggressive. Men der er sandelig også mange, mange menne-

sker, der er mætte af krig, trætte af had og hævn. Når de sidstnævnte er blevet i flertal, vil der efterhånden opstå dét, her på jorden, som Martinus kalder “det rigtige menneskerige”.

Vi ved jo, at menneskeheden har udviklet sig fra primitive, abeligende stadier til det stadium, vi befinder os på i dag. Men hvorfor skulle udviklingen dog stoppe her? De voldsomme lidelser, som vores had og hævn og krige har bragt over os, har haft en virkning, som vi normalt ikke tænker så meget over: Vi bliver mætte af dette mørke, trætte af drab og ufred. Ganske langsomt bliver vi mindre og mindre *dyr* og mere og mere *mennesker*. Vi får større og større human evne, mere og mere medfølelse med andre levende væsener. Og det er just meningen med vort liv her på jorden.

Dernæst spørger du, hvordan man finder den rette vej her i livet. Det har vi ifl. Martinus fået et strålende eksempel på i den måde, hvorpå Jesus reagerede. Midt i sine mest ubeskrivelige lidelser kunne han udbryde: “Tilgiv dem, for de ved ikke hvad de gør”. Nu bliver du og jeg jo ikke korsfæstet. Men i det daglige liv kommer vi ud for mange tilsyneladende uretfærdigheder. Hvis vi da kan tilgive i stedet for at blive arrige og vrede, så er vi på rette vej. Martinus udtrykker det på den måde, at mens de fleste i dag lever efter princippet “Enhver er sig selv nærmest”, så vil verden forandre sig, når vi alle vil ændre dette til “Enhver er sin næste nærmest”.

Men hvordan skal dette udtryk forstås, – hvem er denne “næste”, som vi

Meningen med livet er livets oplevelse – !

Men det skal ses i lyset af, at livet er evigt. Deraf følger, at det nødvendigvis må være meget afvekslende. Man kunne godt leve i vedvarende solskin og tørke et år eller to, men så ville man længes efter regn. Og skulle man spise sin livret hver dag, ville man til sidst afsky den. Skulle man male et maleri på hvidt lærred med hvid farve, ville der ikke blive nogen oplevelse ud af det. Med andre ord: En vedvarende livsoplevelse kan kun ske på basis af kontraster.

skal tage vare på? Her udvider Martinus vore begreber, for han medregner ikke blot vore medmennesker og dyrene, men også de utallige levende mikro-væsener, som vores fysiske organisme består af. Heraf følger, at de fleste mennesker, som studerer Martinus' analyser, før eller siden bliver vegetarer. For de vil ganske enkelt ikke være medskyldige i dyrenes lidelser ved at spise liget af dem. Og man søger at leve så sundt

som overhovedet muligt for at tage hensyn til de levende mikroindivider, som vores krop består af. Efterhånden, som man påvirkes af Martinus' tankegang, søger de fleste også at blive mere og mere fredsommelige og tilgivende over for deres medmennesker.

Og så er man på den rette vej, som du efterlyser med dit spørgsmål.

Hans Wittendorff

Til rubrikken "Spørg om kosmologi" er alle velkomne til at stille spørgsmål, der vedrører Martinus' verdensbillede.

Send dine spørgsmål pr. mail eller post, så får du direkte svar. Hvis spørgsmålene egner sig til offentliggørelse i *Kosmos*, sker det i anonymiseret form. Besvarelsen er naturligvis gratis.

Hvor er der foredrag og studiekredse?

Oplysninger om aktuelle foredrag og studiekredse vedr. Martinus Kosmologi rundt omkring i landet kan ses på: www.martinusguiden.dk, eller ved henvendelse til:

Martinus Center v/Hans Wittendorff
Mosevej 3, 7323 Give, tlf/fax 75 80 33 50
e-mail: hwittendorff@post.tele.dk

Lidelserne er bare skygger, som fremhæver lyset

af Julia Bäckman

Du har mistet fodfæstet i livet, længes efter at få fast grund under fødderne, hvor du ikke hele tiden synker ned. Religionerne har ikke noget at give dig, de er som hængedynd.

Du er ateist og realist, men samtidig – selvmodsigende nok – idealist. Du har tre idealer: Det sande, det gode og det skønne. Men du føler, at du aldrig vil kunne forbinde disse idealer med virkeligheden.

Du er vokset op i et miljø, som man nærmest kunne kalde en mental krigszone. Daglige skænderier, foragt og had, til morgen-, middags- og aftensmad. Du føler dig ensom og anderledes og så godt som værdiløs. Der er dårlige fremtidsudsigter for dig. Og dog, de tre idealer lyser et eller andet sted for enden af den mørke tunnel. Men du er født til dette liv, der er, som det er, selvom du mange gange ønsker, at du aldrig var blevet født. Tanken om at gøre en ende på livet dukker naturligt nok op af og til. Så længe du ikke gør alvor af tanken, er du nødt til at leve videre, hvor svært det end føles. Nå ja, helt svært er det jo alligevel ikke. Det går ganske godt for dig i skolen. Du har gode evner for matematik og logisk tænkning.

Nu behøver jeg vist ikke fortælle mere om min start i livet. I, kære læsere og Martinus-venner, har nok allerede gættet, at Martinus og hans verdensbil-

lede ville være noget for mig. Og det blev han/det også, langt om længe. Endelig fik jeg fast grund under fødderne. Nu er størstedelen af mit liv gået. Jeg kan se tilbage og ser mange hårde perioder, men indimellem også lyse. Det, jeg mest af alt føler taknemlighed for, er nok de sværeste og hårdeste pas-sager. Jeg har, takket være Martinus, fået orden på mit verdensbillede. Ja, faktisk en helt perfekt orden. Jeg er blevet helt og holdent forsonet med min fortid. Jeg føler mig ikke længere uden værdi, men indser, at jeg hele tiden må arbejde på at forbedre mig, og det føles meningsfuldt. Det er som om Martinus tager mig ved hånden og siger: "Vær ikke ked af det, alting er godt! Du og alle andre væsener er garanteret en lys og lykkelig fremtid, som er så strålende og vidunderlig, at du dårligt kan forestille dig den. Lidelserne er bare skygger, som fremhæver lyset og gør livet i sin helhed til et strålende, fuldendt og mægtigt kunstværk".

Jeg føler mig stadig som realist, men er ikke længere ateist. Det billede af Gud og dermed af hele verdensaltet, som Martinus tegner, kan jeg af hele mit hjerte omfatte og tage til mig. Det føles ikke bare troværdigt og ægte, men også tilstrækkelig storslået og mægtigt. Og desuden rummer det faktisk mine tre idealer: Det sande, det gode og det skønne! *Oversættelse: Hanne Lykkeberg*

Karma – et følsomt emne

af Olav Johansson

“Du og jeg har fået to hænder, to fødder og en rimelig god hjerne. Men andre er ikke blevet født sådan, og det er der en grund til. Det er karmaen, som kommer igen fra et andet liv. Hvad du sår, skal du høste.” (Glenn Hoddle).

Da den tidligere fodboldstjerne og forbundskaptajn for det engelske fodboldlandshold, *Glenn Hoddle*, udtalte sig på ovennævnte måde i et avisinterview, vakte det stor opstandelse. Ikke bare hos massemedierne og hans arbejdsgivere – det engelske fodboldforbund – men også på højeste regeringsniveau. Premierminister *Tony Blair* gik ud og erklærede, at hvis Hoddle virkelig havde udtrykt sig på den måde, så måtte han forlade posten som engelsk fodboldkaptajn. Og derefter rullede bolden, som man siger på fodboldsprog. Det hjalp ikke, at Hoddle forklarede, at han var blevet misforstået (ikke fejl citeret, men misforstået), og at han bad dem, som eventuelt var blevet sårede over hans udtalelse, om forladelse. Det engelske fodboldforbund besluttede at opsige kontrakten med ham med øjeblikkelig virkning.

Karma og handicap

Af dette kan vi alle lære noget. Fremfor alt at spørgsmålet om karma er et utrolig følsomt emne, som bør behandles med største omtanke, hensyn og næstekærlighed. Ud fra en rent kosmisk synsvinkel er Hoddles udtalelse i og for sig helt korrekt. Martinus forklarer også, at medfødte handicaps af såvel fysisk som psykisk art er karmiske

virkninger af en tidligere livsførelse i disharmoni med livets love. (Se fx *Livets Bog 1*, stk. 283). Et eksempel på en livsførelse, som kan skabe sådanne virkninger, er alvorligt og langvarigt misbrug af alkohol og/eller narkotika. Et sådant misbrug nedbryder ikke bare individets nuværende krop og sjæl, men kan også i værste fald skade de *talentkerner* i overbevidstheden, som kosmisk set ligger bag skabelsen af den fysiske organisme og dens sanseapparat.

Dette har således intet med “synd” og “straf” at gøre. Det er bare en naturlig eller logisk fortsættelse af den nedbrydelsesproces, som individet selv har sat i gang, og hvis effekter man allerede i hans eller hendes nuværende liv delvis kan mærke. Intet fornuftigt menneske benægter jo, at disse synlige effekter har en forbindelse med hans eller hendes livsførelse i dette liv. Hvis reinkarnationen, som Martinus viser, indebærer et *organisk kontinuitetsprincip* – baseret på det, han kalder *“talentkerneprincippet”* – så kan vi forstå, at også *medfødte* skader og handicaps har deres årsag i individets egen tidligere livsførelse. Der ligger ingen moralisering eller nedvurdering i en sådan konstatering, lige så lidt som der ligger nogen moralisering i at konstatere, at man bliver våd, hvis man hopper i

vandet. I begge tilfælde er det bare et spørgsmål om årsag og virkning.

For den, som står fremmed over for reinkarnationstanken, stiller sagen sig naturligvis anderledes. Og det bør man nok tænke lidt på, hvis man udtaler sig om et sådant emne. Man kan meget let blive misforstået og komme til at såre visse menneskers følelser. Det var jo det, Glenn Hoddle måtte erfare, og det kan vi som sagt måske alle lære noget af.

Da massemedierne refererede og kommenterede Hoddles udtalelse, så beskrev man det, som om han havde påstået, at medfødte handicaps var "straf" for "synder" i tidligere liv. Det sagde han jo ikke (se citat foroven), og uden nærmere at kende til Glenn Hoddles tolkning eller opfattelse af reinkarnations- og karmatanken, antager jeg, at det var netop det, han henviste til, da han forklarede, at han var blevet "misforstået". Der er jo nemlig en meget væsentlig forskel på "synd- og straftanken" og karmatanken. Det er en forskel, som måske undgår mange materialistisk sindede observatører og reporterers opmærksomhed, men netop derfor fortjener den også at blive pointeret ekstra nøje.

Såning og høst

Begrebet karma har overhovedet ikke noget med "synd og straf" at gøre. Som vi allerede har været inde på, handler det i stedet for om loven for årsag og virkning. Samme lov for årsag og virkning som den materialistiske videnskab så fortjenstfuldt har kortlagt for os på det fysiske område. Åndsvidenskaben viser os, at samme lovbundethed gælder tilværelsens åndelige dimension, dvs. som man sår, må man høste. Det er en sandhed, som kan anvendes i både fysisk og mentalt havearbejde. Hvorfor? Ganske enkelt fordi alt det, vi manifesterer i form af tanker og handlinger,

medfører en udsendelse af energi – selv om det er en energi, som vi ikke kan se eller røre ved (det handler om elektromagnetiske kræfter i højvibrerende form!) – og energi kan, ifølge loven for bevægelse, kun gå i kredsløb. Karmaloven er altså det samme som kredsløbet lov; den lov, som vi på det fysiske plan kender som tilbagekomstens eller tilbagevendelsens lov, eftersom den binder al energi i cirkelform. Det betyder, at alt det, vi sender ud på godt og ondt, før eller senere – i dette liv eller i et kommende – vender tilbage til os selv som oplevelse eller skæbne.

Det bør dog tilføjes, at karmabegrebet – i hvert fald hos Martinus – står for noget mere end en blind og automatisk virkende naturlov. At vi må høste, hvad vi har sået, har nemlig ingen egenverdi, det har kun værdi, så længe det har en *pædagogisk* hensigt, dvs. så længe vi har noget tilbage at lære i livets skole. Når vi har lært, hvad vi kan lære på et vist område, behøver vi jo ikke mere undervisning på netop det område, og vi begaves da, ifølge Martinus med en "*karmisk immunitet*" i denne henseende. Det betyder altså en immunitet mod tilbagevendende skæbneenergier af mørk og smertelig art. Netop dette "immunitetsprincip" afslører, at karmaloven ikke bare er retfærdighedens, men også i højeste grad *kærlighedens* lov. Ingen behøver altså at lide mere end det, som er absolut nødvendigt for at føre os frem til det kærlighedens menneskerige, som udviklingen nu har i beredskab til os. Og i det kosmiske perspektiv er der heller ingen, der må lide mere end nogen anden for at komme til dette mål. Set over inkarnationerne bliver mængden af lidelserne jævnet ud – hvis det ikke havde været sådan, så ville de *mindst* lidelsesramte blive de *mest* handicappede på livsoplevelsens og livsglædens område, eftersom "*smerten er det mål*,

som glæden måles med” (gammelt tibetansk ordsprog).

Skæbnens forvandling

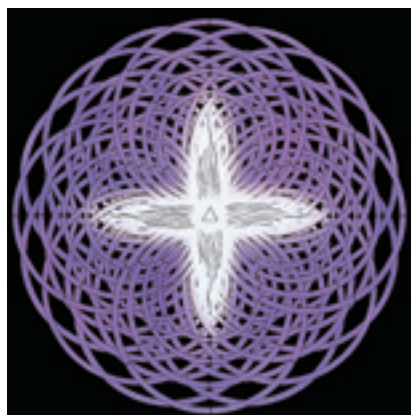
Det, jeg personlig oplever som det måske allervigtigste at lægge vægt på, når man taler om karmaloven, er, hvilke muligheder denne lov giver os alle for at *overvinde* vores egen lidelse og skabe en lysere skæbne. At vi selv er årsag til den smerte og den lidelse, vi møder i livet, indebærer jo også, at vi har mulighed for at gøre noget ved sagen! Tænk, om skæbnen bare ramte os blindt og tilfældigt – som mange materialister tror –, eller om det var en straf fra en højere magt – som visse religiøse tror – så spiller det jo ingen rolle, hvad vi selv gør. Disse håbløshedens og martyriets filosofier står i skarp kontrast til karmalovens syn på skæbnedannelsen, som stiller individet og hans eller hendes eget ansvar og egne muligheder i fokus.

I nuet høster jeg konsekvenserne af det, jeg tidligere har sået, men gennem min måde at reagere på, når jeg møder denne høst, sår jeg igen noget, som forandrer min skæbne i den ene eller anden retning. Vi er altså aldrig slaver under det, vi tidligere har sået. Skæbnen er en fleksibel eller dynamisk proces og vekselvirken med verdensaltet eller Guddommen.

Men hvordan er det da for mennesker, som gennem medfødte handicaps eller sansedefekter har fået en stærkt begrænset *handlefrihed* i dette liv? Er de ikke slaver under den skæbne, de tidligere har sået? Det kan se sådan ud, men også hos dem sker der langsomt en forandring og helingsproces, som i kommende inkarnationer kommer til radikalt at forvandle deres livssituation og skæbne. Martinus skriver om dette i artiklen *Livskraftens oprindelse* (Kosmos 11/96):

“Der eksisterer blandt vor tids mennesker en masse afsporinger, både seksuelle afsporinger og afsporinger, der består af overdreven brug af narkotika og alkohol. Sådanne afsporinger vil i kommende inkarnationer kunne bringe mennesker ud i større eller mindre åndssvaghed eller føre til medfødte fysiske defekter, som de afsporede væsener efter nogle inkarnationers forløb vil have overvundet. Disse væsener, som har været igennem en afsporingens mørke tilstand, vil være særligt rustet med erfaringer og medlidenhedsevne, således at de, når de atter har vundet deres sundhed tilbage, vil være de allerbedste hjælpere og vejledere for medmennesker, der befinder sig i en lignende afsporet tilstand, som de selv har været igennem.”

Oversættelse: Hanne Lykkeberg

© Martinus Idealfond 1963

Reg. 16

I nuet høster jeg konsekvenserne af det, jeg tidligere har sået, men gennem min måde at reagere på, når jeg møder denne høst, sår jeg igen noget, som forandrer min skæbne i den ene eller anden retning. Vi er altså aldrig slaver under det, vi tidligere har sået. Skæbnen er en fleksibel eller dynamisk proces og vekselvirken med verdensaltet eller Guddommen.

Symbol nr. 16 – Evighedslegemet. Martinus' forklaring til symbolet findes i bogen *Det Evige Verdensbillede I*

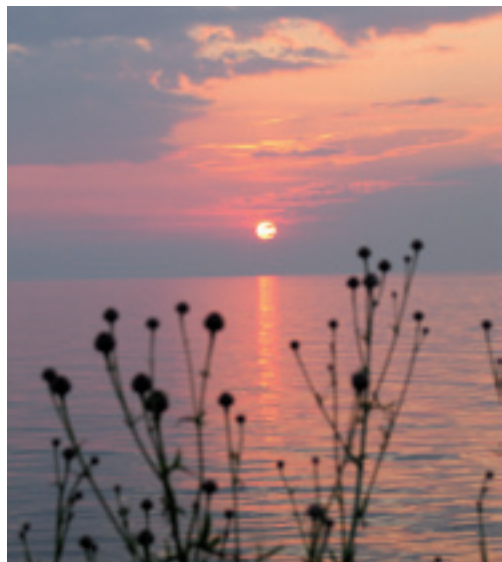
Naturen er et vældigt kærtegn

For Martinus var den uberørte natur et vældigt kærtegn. Alt var perfekt og indrettet på at skabe glæde, og han var altid i kontakt med denne tanke. Vi andre er det vel også, men kun i små glimt, hvor vi tillige undrer os over, så fint det hele er indrettet. Men så kommer vi i tanker om noget andet, og så kan der måske gå lange tider, før vi igen strejfes af den store undren. Her fortæller Martinus, hvorfor vi har det sådan.

Kloden kan give mad nok, kan give materiale nok for den menneskelige arbejdslyst, opfindsomhed og kunnen. Der er føde, lys og brændselmateriale nok, ja, indtil en sådan overdådighed, at ingen behøver at sulte, fryse eller være fattige og bekymrede for det daglige udkomme, selv om de ønskede at bo på selve klodens polarregioner eller i dens solhede, brændende ørkener. Med de transportmidler og kraftmaskiner, der efterhånden af naturen er givet menneskeheden mulighed for at skabe, og hvormed den behersker millioner af hestekræfter, står hele den fysiske materie jo til menneskehedens rådighed.

Når dette herredømme over materien ikke skaber lykke for menneskeheden, men krig og atter krig, kultursammenbrud, nød, elendighed, invaliditet, lig, grave og ruinhobe, kan årsagen udelukkende kun være de i menneskeheden eksisterende selviske eller egoistiske kræfter, det overdrevne ejendomsbegær, nationalisme eller overdreven fædrelandsdyrkelse, tåbelige, egoistiske begreber om idealisme, ære eller om forholdet til næsten. Men udenom denne menneskenes ufærdige sindstilstand og dette heraf fremkaldte ragnarok eller helvede lyser og funkler de skønneste naturscenerier, morgen- og

aftenrøde, vidunderlige solopgange og solnedgange i sande strålende farveorgier. Med frysende hjerter og bitterhed i sindet vandrer menneskene undertiden rundt i sommersolens varmende lys, indåndende engenes balsamiske blomsterdufte og skuer imod himlens hvide sommerskyer, medens deres kinder kærtegnes af den samme sommerdags milde vinde, uden at de ænsrer noget som helst af dette væld af kærtegn fra naturens side. De vandrer ved skønne, solvarme strande med hvide klitter, marehalm og herligt badeliv og ved andre strande med eksotisk trylleri, palmelunde, farvede mennesker etc., men ser i mange tilfælde slet ikke nogen af disse naturens åbenbaringer, fordi de er fuldt optaget af at fordømme, bagtale og kritisere andre væsener og ting. De har fyldt deres bevidsthed op med utilfredshed med næsten alt. De er utilfredse med solskin, de er utilfredse med regnvejre, de er utilfredse med natten, og de er utilfredse med dagen, rent bortset fra den store stab af medvæsener, de også har lyst i band. De tror, at livet er et brutalt, tilfældigt spil, og at de er uskyldige martyrer eller ofre for dette

formentlige onde eller djævelske spil. De glemmer helt, at det er dette formentlige "onde" eller "djævelske spil", der har bevirket og stadig bevirker, at de har øjne at se med, øren at høre med, ligesåvel som det er det samme misforståede spil, der betinger, at de har hjerte, hjerne, lunger og alle de øvrige organer, igennem hvilke de kan sanse, fornemme og dermed opleve livet. De glemmer, at det er disse organers samlede mission eller formål at give individet en absolut fuldkommen organisme, og at dette, der hvor individet ikke selv griber ind og forstyrrer det, lykkes indtil en sådan fuldkommenhed, at det slet ikke mærker noget som helst til denne organismes hundreder af små organers umådeligt komplicerede samarbejde. Det mærker slet ikke til, at det har en sådan organisme. Den er i sig selv ikke forstyrende, generende eller smertefrembringende, men udgør derimod et vidunderligt redskab i individets tjeneste. Bliver det ikke netop derved en kendsgerning, at den er en kærlighedsgave fra naturens hånd, er et supplement til alle de andre nævnte goder fra det samme guddommelige skaberværk? – Det kan således ikke nægtes, at jo mere naturens love bliver opdaget, udforsket og erkendt, desto mere bliver det til en urokkelig kendsgerning, at alt i naturen, der er uberørt eller upåvirket af de mere eller mindre udviklede væsener, er strålende logisk, hensigtsmæssig og overalt uden undtagelse stiler imod opbyggelsen af et for de levende væsener kærligt, guddommeligt eller lykkeligt formål. At dette ikke kan bestrides, bliver til kendsgerning igennem dette, at intet i naturen går til spille, alt bliver udnyttet, alt bliver bragt til at gøre nytte eller gavn og er dermed til glæde og velsignelse for alle levende væsener. Men derved bliver tingene jo til kærtegn eller udtryk for kærlighed.

Fra *Livets Bog 5*, stk. 1757

Martinus Institut

Ansvar for Martinus' værker

Martinus Institut, som Martinus oprettede i 1945, er en almennyttig institution, der har den hovedopgave at varetage ansvaret for hans værker. Det indebærer, at Instituttet dels skal sørge for at bevare hans værker uforandrede, dels at de udgives på originalsproget dansk og tillige bliver oversat til og udgivet på en række andre sprog. Instituttet skal endvidere oplyse om og tilbyde undervisning i Martinus' værker.

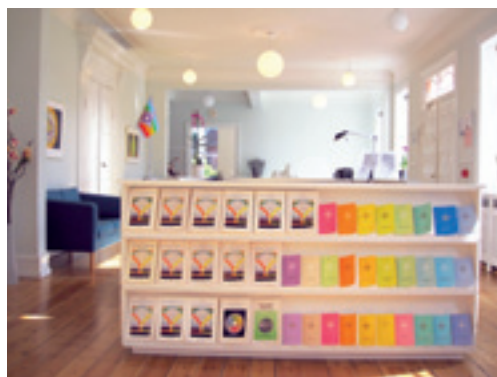
Martinus Center, Klint

Det meste af Instituttets foredrags- og undervisningsvirksomhed foregår i det internationale kursuscenter, Martinus Center, Klint, som er omtalt på næste side.

Instituttet i København

Instituttets øvrige aktiviteter er samlet på adressen Mariendalsvej 94-96 på Frederiksberg i København, hvor Martinus selv boede og arbejdede fra 1943 og frem til sin bortgang i 1981. Der tilbydes også her foredrag, seminarer

og studiekredse ud fra Martinus' værker. Huset rummer tillige Instituttets administration, forlag, bogsalg og udgivelsen af tidsskriftet *Kosmos*. Udover at være arbejdsplads for nogle få faste medarbejdere, er huset samlingssted for en række frivillige medarbejdere, som er med til at udføre en stor del af Instituttets samlede opgaver. I huset findes mindestuer for Martinus, som kan besøges efter aftale med Instituttet. Yderligere oplysninger på www.martinus.dk

Hallen på Instituttet

Martinus Center, Klint

Centret i Klint

Ny kultur i naturskønne omgivelser. Martinus Center ligger ud til havet i et naturskønt og fredeligt område ved den lille by Klint vest for Nykøbing Sjælland. Martinus grundlagde allerede i 1935 en kursus- og feriekoloni på dette sted, og der er gennem årene opbygget et moderne kultur- og kursuscenter med foredragssal, kursuslokaler, vegetarisk restaurant, kursistboliger (både nye og gamle) samt campingplads.

Centrets tilbud

Centret tilbyder undervisning både til nye og erfarne studerende, men er samtidig en fredelig oase for åndeligt søgende. Man kan deltage i kurser, høre foredrag og via selvstudier fordybe sig i det åndsvidenskabelige verdensbillede, Martinus har beskrevet i sine værker. Man kan lade sig inspirere af stedets lyse og positive atmosfære, som er præget af deltagerens interesse for selv at bidrage til det, der ifølge Martinus er det praktiske mål for udviklingen, nemlig skabelsen af en ny human verdenskultur.

Centrets hovedaktivitet er sommerkurserne, som holdes over 6 uger fra slutningen af juni til medio august. Forår, efterår og omkring nytår er der forskellige tilbud i form af foredrag,

weekendkurser og ugekurser. Endelig holdes der arbejdsuger 3 gange om året, hvor man kan deltage i praktisk arbejde kombineret med tilbud om foredrag og studier. Såvel centrets undervisning som det praktiske arbejde er i det hele taget baseret i stor udstrækning på frivillig, ulønnet arbejdskraft.

Hvem kommer i Martinus Center? Alle er – uanset livssyn – velkomne i centret og ingen skal føle sig bundet af andet end sin egen opfattelse. Der er ingen foreningsdannelse eller medlemskab knyttet til interessen for Martinus' analyser.

De fleste kursister og frivillige medarbejdere kommer fra Skandinavien, men især i sommerens internationale uger kan man møde interesserede fra en række andre lande verden over. Et karakteristisk fælles træk for deltagerne er, at de via indlevelse i Martinus' analyser gerne vil søge en dybere forståelse af livets natur, deres egen personlige udvikling og udviklingen i verden. Hertil hører, at ophold i centret giver rig mulighed for inspirerende dialoger og et hyggeligt socialt samvær med masser af livsglæde i et fredeligt, vegetarisk og røgfrit miljø.

Se oplysninger om kurser og tilmelding på www.martinus.dk eller rekvirer kursusprogrammet hos Martinus Institut.

Foredragssalen i Klint

Oversættelser af Martinus' værker

Det startede allerede i 1930'erne med islandsk, som var det første sprog, hvortil en Martinus-artikel blev oversat. I dag er et eller flere af Martinus' værker oversat til følgende 20 sprog: engelsk, esperanto, fransk, hollandsk, islandsk, italiensk, japansk, kinesisk, kroatisk, litauisk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, serbisk, spansk, svensk, tjekkisk, tysk og ungarsk. Til ét af disse sprog, nemlig svensk, er størstedelen af værkerne oversat. Tidsskriftet *Kosmos* udgives indtil videre på følgende 6 sprog: dansk, svensk, engelsk, tysk, hollandsk og esperanto.

Frivilligt arbejde i en god sags tjeneste

Har du lyst til at være aktiv som frivillig medarbejder inden for Martinus-sagen? Det giver gerne en god social oplevelse og samtidig en inspirerende indfaldsvinkel til Martinus' verdensbillede. I Martinus Center, Klint udfører de frivillige opgaver med håndværk, rengøring, have- og køkkenarbejde og på Institutet i København gælder det kontoropgaver, kontrol af tekster, trykning og kopiering, oversættelser, havearbejde og meget andet.

Kontakt Lene Jeppesen: lene@martinus.dk, tlf. 38346280 eller Eigil Kristensen: eigil@martinus.dk, tlf. 20212768 (hverdage 9-16).

Martinus Institut

Mariendalsvej 94-96
DK-2000 Frederiksberg
tlf. 38 34 62 80

Web: www.martinus.dk

Mail: info@martinus.dk

Netboghandel: shop.martinus.dk

INFORMATION OM DET TREDJE TESTAMENTE

Formålet med tidsskriftet *Kosmos* er at give indblik i det verdensbillede, som forfatteren Martinus (1890-1981) har beskrevet i en række bøger med fællestitlen *Det Tredje Testamente*. Martinus' verdensbillede er en logisk analyse af livets åndelige love og principper. Det nye verdensbillede kan studeres gennem Martinus' bøger, som udgives af Martinus Institut, og via foredrag, kurser, studiekredse og information på internettet. Der finder aktiviteter sted på Martinus Institut i København, Martinus Center i Klint ved Nykøbing Sjælland og mange andre steder i ind- og udland. Nærmere oplysninger fås ved henvendelse til Martinus Institut. Udbredelse af kendskabet til *Det Tredje Testamente* foregår uden nogen form for medlemskab eller foreningsdannelse.

Udgives af: Martinus Aktivitetsfond,
Mariendalsvej 94-96, 2000 Frederiksberg
Telefon: 3834 6280,

man.-tors. kl. 13-16, fre. kl. 9-12.

Telefax: 3834 6180

E-mail: info@martinus.dk

Hjemmeside: www.martinus.dk

Redaktion: Solveig Langkilde (ansv.),
Olav Johansson, Søren Hahn og Søren Olsen.
Artikler til *KOSMOS* modtages gerne.
Layout-idé: Vibeke Falk
Layout: Jan Nyborg Tarbensen.

Abonnement

Helårligt (10 nr.): 420 kr. Løssalg 42 kr. (2010)
Abonnementet følger kalenderåret, men kan starte en vilkårlig måned. Udkommer midt i hver måned med undtagelse af juli og december.

Prøvenummer sendes gerne.

Dansk gironr: 3565 6429580

Norsk giro 78770814714

Fotos side 18, 19 og 21: © Mccool, Kjersti Joergensen og Jenfu Cheng | Dreamstime.com

Copyright ©

Martinus Idealfond 2009, København.

Gengivelse af tekst og billeder kun efter skriftlig tilladelse.

ISSN 0107-7902.

Martinus Åndsvidenskab og Kosmologi

Martinus' kosmiske analyser

Martinus' logiske livsforklaring har han beskrevet i sit hovedværk "Det Tredje Testamente", der består af *Livets Bog 1-7*, *Logik*, *Bisættelse* og *Det Evige Verdensbillede 1-4*, samt en række mindre bøger. I kraft af sin "kosmiske indvielse" så Martinus, at hele det fysiske og psykiske verdensalt udgør én stor bevidsthed, der omfatter alt eksisterende liv. Gennem en lang række "kosmiske analyser" påviser han, hvorledes dette altomfattende levende verdensalt hviler på ganske bestemte, urokkelige kosmiske love og principper.

En logisk udvikling

Det Gamle Testamente var tilpasset mennesker på et helt andet udviklingsniveau end vores. Da Det Nye Testamente fremkom, havde menneskene nået en højere grad af udvikling og var modne for højere sandheder. Men nu er der snart gået to tusinde år siden da, og vores indsigt i og kundskaber om det verdensalt, vi lever i, adskiller sig igen fra ældre tiders opfattelse. Vi begynder derfor at blive modtagelige for de højeste logisk begrundede sandheder. Det er dem, Kosmologien kan give os. Og netop fordi denne logiske livsforklaring er den naturlige fortsættelse af religionerne, har Martinus kaldt sit samlede værk for *Det Tredje Testamente*.

Et optimistisk livssyn

Ud fra Kosmologien giver denne naturlige udvikling et positivt og optimistisk livssyn, hvor grundlaget for optimismen baseres på en voksende viden om livet og virkeligheden. Uden kendskab til *naturlovene* ville menneskene ikke være i stand til at bruge naturkræfterne og skabe nutidens teknik. Ved at få kendskab til *de åndelige naturlove* vil det gradvist blive muligt at forstå sig selv og andre – og finde mening, logik og kærlighed i tilværelsen.

Tidsskriftet KOSMOS

Tidsskriftet har til formål at oplyse om Martinus' analyser og øge forståelsen af hans verdensbillede. Tidsskriftet belyser, hvordan den nye humane verdenskultur vinder indflydelse i menneskers liv og i udviklingen verden over.

Udfyld venligst kuponen med blokbogstaver og send den til Martinus Institut:

- Jeg vil gerne abonnere på KOSMOS (10 numre/år) pris DKK 420/år (2010)
- Jeg vil gerne have oplysninger om foredrag på Martinus Institut
- Jeg vil gerne have oplysninger om foredrag på Martinus Centret i Klint
- Jeg vil gerne have oplysninger om foredrag i provinsen
- Jeg vil gerne have tilsendt en litteraturliste

Navn _____

Adresse _____

Postnr. _____ By _____

Email _____ Tlf. _____

Du kan også udfylde kuponen på www.martinus.dk under menupunktet Kosmos

Martinus' samlede værk har titlen *Det Tredje Testamente*. Hovedværket er *Livets Bog* i syv bind. Som supplement hertil har han skrevet *Det Evige Verdensbillede 1-4*, hvori han ved hjælp af farvelagte symboler og forklarende tekster klarlægger hovedprincipperne

i sit verdensbillede. Desuden har han skrevet bøgerne *Logik*, *Bisættelse*, *Den Intellektualiserede Kristendom* og 28 mindre bøger samt et stort antal artikler.

Bøgerne kan købes i Institutets netboghandel: shop.martinus.dk.

Porto

Martinus Institut
Mariendalsvej 94-96
DK-2000 Frederiksberg